

czwartek, 01.05.2025

Historia budowy kościoła

Projekt

Starania o zatwierdzenie budowy właściwego kościoła rozpoczęły się od prośby ks. Leona Balickiego, ówczesnego proboszcza, skierowanej do Politechniki Warszawskiej o wykonanie projektu (szkicu roboczego). Prof. Pawelec i prof. Jodełka, sporządzili dwa robocze szkice kościoła i przedstawili do akceptacji. Jednak z uwagi na wysoki kosztorys, zarówno obiektów jak i dokumentacji, propozycje te nie zostały przyjęte.

Wobec tego na polecenie Diecezjalnej Komisji Artystyczno-Architektonicznej zwrócono się do Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie o sporządzenie projektu drogą konkursową. Wpłynęły 4 prace, z których wybrano jedną, autorstwa mgr Ryszarda Gregorkiewicza i mgr inż. Jerzego Dąbrowskiego, z poleceniem dokonania pewnych zmian. Na początku sierpnia 1985 r., projekt ten złożono do akceptacji w Wydziale Spraw Wewnętrznych oraz Wojewódzkim Biurze Planowania Przestrzennego.

Na terenie przeznaczonym pod budowę kościoła był sklep spożywczy, apteka i pawilony handlowe, jedyne w promieniu około 1 kilometra, na osiedlu liczącym wówczas około 10 tysięcy mieszkańców. Dlatego podjęcie decyzji o ich zlikwidowaniu nie było łatwe i budziło wiele zastrzeżeń władz i samych mieszkańców osiedla. Chociaż były to obiekty tymczasowe, dobrze służyły mieszkańcom. Dlatego pozostawiono je, aż do 1987 r., ale przez to plac budowy był bardzo ograniczony, „pełen wygradzonych zakamarków i trudnych do ochrony”, czytamy w kronice parafialnej.

Fundamenty

W historii naszej parafii, rok 1987 był szczególny. uzyskano zgodę na budowę kościoła docelowego. Po uporządkowaniu placu i ogrodzeniu go, przystąpiono do wykonywania wykopów pod fundamenty kościoła. Do końca 1987 r. zalano betonem ławy fundamentowe i zabezpieczono je na zimę 1987/1988.

Wczesną wiosną 1988 r. wznowiono prace budowlane. „Wiele razy kasa parafialna jest pusta. Fundusze zdobywa się wszelkimi godziwymi metodami” – czytamy w kronice parafialnej. Ofiary na budowę zbierane były w innych parafiach, zaciągano pożyczki, a samo dzieło budowy wspierał również ks. Biskup Ordynariusz.

We wrześniu 1988 r. podziemie kościoła było ukończony w stanie surowym, a mury nawy głównej wznosiły się na wysokości około 4 m. Wyjątkowym dniem był 24 września 1988 r., kiedy to w ścianę wznoszonego kościoła wmurowano kamień węgielny i akt erekcyjny.

Kamień przywieziono w 1986 r. z Ziemi Świętej:

- Pierwszy kamień spod Bazyliki św. Józefa w Nazarecie
- Drugi kamień z Groty Narodzenia Pana Jezusa w Bazylice Betlejemskiej
- Trzeci kamień z Golgoty, spod Bazyliki Grobu Pańskiego. Tutaj też zostały poświęcone.

Kamień węgielny

W 1988 r., 24 września, w budujący się kościół dokonano aktu wmurowania kamienia węgielnego i aktu erekcyjnego. Dokonał tego ks. bp Jan Mazur w asyście przedstawicieli kapituły katedralnej i kolegiackiej w Janowie Podlaskim, Wyższego Seminarium Duchownego, księży z dekanatu oraz przybyłych gości, również z innych diecezji. Była to sobota, a wszystko trwało od godz. 17.00 do 20.00.

Uroczystość rozpoczęła się od procesji z kaplicy na teren budowy nowego kościoła. Ks. Leon Balicki, proboszcz parafii św. Józefa w Siedlcach, jako gospodarz powitał wszystkich, a później ks. Karol Harazin odczytał treść aktu erekcyjnego. Następnie podpisy złożyli m.in.: ks. bp Jan Mazur, ks. Leon Balicki, Czesław Wasiluk (pełniący obowiązki Inspektora Nadzoru Budowlanego i kierownik budowy), dyrektor Przedsiębiorstwa Budownictwa Komunalnego w Siedlcach. Kamień węgielny, który tworzyły trzy kamienie zamknięte w metalowej, oszklonej szkatule, został umieszczony w lewej ścianie prezbiterium. Zamurowania niszy dokonał Mieczysław Wrzosek, który pełnił obowiązki majstra na budowie.

Akt erekcyjny napisany został na tzw. klatce technicznej, w formie długiej taśmy, a następnie został włożony do metalowej, ozdobnej i szczelnej tulei oraz zamurowany wraz ze szkatułką zawierającą kamień węgielny.

Zakończenie pewnego etapu

Dzień wmurowania kamienia węgielnego i aktu erekcyjnego, w historii naszej parafii, należy do wyjątkowych. W Kronice parafialnej, jego zakończenie, opisane jest w następujących słowach: „Rozmodleni ludzie dotrwali w wielkim skupieniu do końca naszej pięknej uroczystości. Ciepły, jesienny dzień niespodziewanie ustąpił nadchodzącemu wieczorowi. Głęboki mrok otulał już osiedle i mury kościoła, kiedy po uroczystym i radosnym odśpiewaniu hymnu Ciebie, Boga wystawiamy, po złożeniu podziękowania przez ks. Proboszcza i przedstawicieli wspólnoty ks. Biskupowi (...) – otrzymaliśmy pasterskie błogosławieństwo na zakończenie Mszy św.”

To wydarzenie, zakończyło pewien etap pracy, nie tylko związany z budową świątyni, ale także nad zorganizowaniem nowej wspólnoty parafialnej. W Kronice parafialnej, został on podsumowany bardzo ważnym apelem, skierowanym do nas, żyjących dzisiaj: „Nie wiemy co czeka nas w nadchodzących latach. Są one burzliwe i niepewne. Przyszłość zakryta jest przed naszymi oczami. Patrząc jednak na to, co już zostało przy pomocy Bożej zrobione – mamy nadzieję, że Bóg za przyczyną św. Józefa, błogosławił nam będzie w tej pracy i pozwoli ukończyć budowę kościoła, Sanktuarium Św. Józefa. Następujące po nas pokolenia, oby zechciały docenić tych, którzy trudzili się przy budowie tej świątyni. Oby pamiętały o nich w modlitwie i wspominali życzliwie. Dalsze nasze starania wokół tego dzieła składamy w ręce Opatrzności Bożej, nie przestając prosić św. Józefa o opiekę i orędownictwo”.

Wznoszenie murów

Rok 1989 r. to trzeci rok „wielkiego budowania w kamieniu”, jak czytamy w parafialnej kronice. Do końca sezonu budowlanego zdołano wznieść ściany kościoła docelowego na wysokość przewidzianą w dokumentacji technicznej. W listopadzie budowę zabezpieczono na okres zimy 1989/1990.

W marcu 1990 r. rozpoczęto prace ciesielsko – zbrojarskie w kościele, przygotowujące do zalania stropu betonem. Ostatecznie dokonano tego w październiku i tym samym cała przestrzeń bryły świątyni została wreszcie zamknięta. Do końca roku do nowo wylanego stropu zamontowano kasetony, a następnie usunięto stemple.

Warto również wspomnieć, że 1 czerwca 1990 r., u zbiegu ulic Chrobrego, Granicznej i Mireckiego, mieszkańcy osiedla postawili ufundowany przez siebie, metalowy krzyż. Poświęcenia nowego krzyża dokonał proboszcz, ks. Leon Balicki, a był to pierwszy piątek miesiąca.

Tynkowanie ścian

Rok 1991 był to rok czwartej pielgrzymki Ojca Świętego Jana Pawła II do Ojczyzny. Piąty rok trwała budowa naszego parafialnego kościoła. W tym sezonie przeprowadzono następujące prace budowlane: przymocowano i otynkowano kasetony sufitowe, został ocieplony strop, oszklono okna, rozpoczęło się białkowanie ścian wewnątrz kościoła. Na zewnątrz natomiast rozpoczęło się tynkowanie kościoła i wykonano zadaszenia na wieżyczkach.

Schody i witraże

Rok 1992, był szóstym rokiem budowy kościoła, podczas którego wykonano główne schody prowadzące do świątyni, zamontowano witraże w oknach, ułożono instalację elektryczną, główną ścianę prezbiterium wyłożono dekoracyjnymi płytkami ceramicznymi. W Kronice parafialnej znajduje się wzmianka mówiąca o tym, że pierwotny projekt wystroju ściany głównej prezbiterium uległ zmianie. W czerwcu tego roku, po uroczystej procesji Bożego Ciała (23 czerwca, ks. proboszcz Leon Balicki uległ chorobie. Niezbędne było leczenie szpitalne, co ograniczyło posługę na jakiś czas ks. proboszcza.

Poświęcenie kościoła

Przez cały rok 1993 trwały prace przy urządzeniu wnętrza naszego parafialnego kościoła. Wykonano główne drzwi wejściowe do świątyni, posadzkę z płyt marmurowych, instalację grzewczą, uporządkowano plac przed kościołem.

Natomiast w dniach od 3 do 6 listopada odbyły się rekolekcje poprzedzające uroczystość poświęcenia kościoła, która miała miejsce 7 listopada 1993 r., o godz. 12.30. Poświęcenia dokonał ks. bp Ordynariusz Jan Mazur. Obecni byli również ks. bp Wacław Skomorucha i ks. bp Henryk Tomasik, a także kapłani z Siedlec, okolicznych parafii, władze samorządowe, przedstawiciele firm budowlanych, które brały udział w realizowaniu budowy kościoła. Jak czytamy w Kronice Parafialnej „uroczystość trwała nieprzerwanie do godz. 16.30”.

Ołtarz Świętej Rodziny

W roku 1994, od Niedzieli Palmowej rozpoczęło ponowne użytkowanie kościoła po przerwie zimowej. Równocześnie korzystano także z kaplicy, zwłaszcza w dni powszednie i wtedy, gdy trwały prace wykończeniowe w samym kościele.

Ważnym wydarzeniem tego roku był dzień 28 maja, kiedy to podczas obrad Pierwszego Podlaskiego Kongresu Rodziny, ks. bp Ordynariusz Jan Mazur poświęcił obraz Świętej Rodziny, który powstał na wzór wizerunku Świętej Rodziny znajdującego się w Kaliszu. Obraz ten umieszczony jest w bocznej kaplicy naszego kościoła (Kaplicy Ślubów Jasnogórskich), w ołtarzu poświęconym Świętej Rodzinie.

Na rok 1995 zaplanowano ukończenie budowy kościoła parafialnego w stanie pozwalającym na dokonanie jego konsekracji. Kontynuowane, więc były prace wykończeniowe, zwłaszcza wnętrza świątyni.

Zakończenie

Sam kościół ma wysokość 45 metrów. Wysokość do stropu to 36 metrów, długość 40 metrów i szerokość również 40 metrów. Od strony południowej zwieńczony jest kaplicą na której głównej ścianie namalowano fresk przedstawiający Jasnogórskie Śluby Narodu (26 sierpnia 1956 r.). Na przeciwległej ścianie tej kaplicy jest Ołtarz Świętej Rodziny i Krucyfiks z desakralizowanej kaplicy

tymczasowej, służącej dzisiaj jako Sala Wielofunkcyjna Katolickiemu Liceum Ogólnokształcącemu im. Świętej Rodziny. Od strony północnej gmach świątyni okala zespół pomieszczeń administracyjnych. Wieża wolnostojąca ma wysokość 46 metrów i zwieńczona jest krzyżem o wysokości 8 metrów. Styl kościoła jest współczesny. Centralna ściana w prezbiterium świątyni przedstawia chwałę Św. Józefa. Wykonana jest z ceramiki, a na jej tle widnieje figura Św. Józefa wysokości 3,6 metrów, wykonana z drewna lipowego przez artystę plastyka Władysława Kowalczyka z Łodzi. Ołtarz Główny, ambonka i stacje Drogi Krzyżowej wykonane są również z ceramiki, a motywy zdobnicze i kolorystyka nie odbiegają od ogólnych zasad obowiązujących w całym projekcie uwzględniającym wizję artysty.

Konsekracja

Uroczystość konsekracji kościoła, była poprzedzona Misjami Świętymi, które odbyły się w dniach 22 – 29 kwietnia 1995 r. Prowadzili je Ojcowie Redemptoryści. Ostatniego dnia Misji, 2- kwietnia, o godz. 15.00 we wsi Strzała rozpoczęła się droga krzyżowa z krzyżem misyjnym, która zakończyła się na placu przykościelnym poświęceniem i ustawieniem krzyża misyjnego.

W Uroczystość św. Józefa Rzemieślnika, o godz. 12.45 rozpoczęła się uroczysta Msza św., w czasie której Ordynariusz Diecezji Siedleckiej ks. bp Jan Mazur, w obecności księży biskupów Henryka Tomasika i Wacława Skomoruchy, dokonał konsekracji kościoła.